

Павлов Станіслав Дмитрович

Кандидат геолого-мінералогічних наук, академік УНГА, фахівець у галузі геолого-промислових досліджень, управлінець

Народився 20 жовтня 1949 р. у м. Харків.

У 1975 р. закінчив геолого-географічний факультет Харківського державного університету ім. О. М. Горького (спеціальність «Геологія та розвідка родовищ корисних копалин»).

Трудовий шлях розпочав одразу після школи на Харківському електромеханічному заводі. В 1968 р. перейшов в УкрНДІгаз, де пройшов шлях від лаборанта до заступника директора з наукової роботи з розробки нафтогазоконденсатних родовищ. Працював у лабораторії гідрогеології і геохімії підземних вод, відділі геолого-промислових досліджень і охорони надр та навколишнього середовища (останній очолював протягом 2004–2007 рр.).

У 1984 р. закінчив аспірантуру ІФІНГу, в 1985 р. захистив кандидатську дисертацію. Наукові розробки С. Д. Павлова присвячені удосконаленню геолого-промислових досліджень газових, нафтових та гідрогеологічних об'єктів, отриманню основних параметрів для підрахунку запасів газу, проектуванню розробки родовищ, оцінці стану обводнення покладів. Протягом

1980–1990 рр. зосереджував увагу на вивченні геологічних умов флюїдальних систем нафтогазових родовищ України, дослідженні свердловин різного призначення, контролю за герметичністю газосховищ тощо. Брав участь у розробці та впровадженні у виробництво електронного глибинного приладу для дослідження свердловин «PTQF», який отримав срібну медаль ВДНГ.

Станіслав Дмитрович долучався до вирішення екологічних проблем нафтогазового комплексу України, зокрема питань безвідходної технології видобування газу шляхом повернення супутньо-пластових вод у законтурну частину газоконденсатних родовищ (на засоби контролю за поверненням промислових стоків було отримано авторське свідоцтво та чотири патенти).

Протягом 1986–1988 рр. С. Д. Павлов перебував у КНДР, де надавав консультативну допомогу під час пошуку та розвідки нафти на шельфі Жовтого моря у Північній Кореї.

З початку 80-х рр. XX ст. учений вивчає газонасиченість вугленосних відкладів Донбасу. Зробив великий внесок у розвиток геолого-промислових досліджень перспективних ділянок Донбасу, запропонував комплексний метод вивчення газонасиченості вугленосних покладів цього регіону у необсаджених свердловинах.

У 2005 р. під керівництвом і за участю Станіслава Дмитровича розроблено галузевий регламент Міністерства палива та енергетики України.

У 2010 р. за роботу «Створення енергоефективного комплексу видобування та використання шахтного газу метану» разом із групою провідних фахівців України С. Д. Павлов отримав Державну премію України в галузі науки і техніки.

Є автором 65 наукових праць, зокрема монографії «Шляхи освоєння газів вугільних родовищ», що стала підручником для підготовки фахівців за напрямом «Гірництво» у Національному гірничому університеті (м. Дніпропетровськ).

Палиця Євген Іванович

Інженер-механік, член-кореспондент УНГА, фахівець у галузі обладнання нафтових і газових промислів

Народився 20 вересня 1943 р. у с. Одрехово Санокського району Жешувського воєводства (нині — Польща).

Протягом 1957–1961 рр. навчався у Дрогобицькому нафтовому технікумі, де отримав кваліфікацію техника-механіка і був направлений на роботу в нафтопромислове управління «Долинанафтогаз» об'єднання «Укрзахіднафтогаз». Працював слюсарем, майстром ремонтно-механічного цеху.

У 1984 р. він закінчив заочне відділення Івано-Франківського інституту нафти і газу за спеціальністю «Машини й обладнання нафтових та газових промислів».

У 1965–1966 рр. Євген Палиця обіймав посаду інженера виробничо-технічного відділу управління «Долинанафтогаз», протягом 1966–1968 рр. — старшого інженера ремонтно-механічного цеху, впродовж 1968–1975 рр. — старшого інженера відділу головного механіка. З 1975 до 1976 р. був старшим інженером прокатно-ремонтного цеху, протягом 1976–1978 рр. очолював цей цех. Упродовж 1981–1985 рр. він працював

заступником начальника бази виробничого обслуговування, а з 1985 до 1989 р. — начальником бази.

У 1989 р. Євген Іванович був переведений в об'єднання «Укрнафта», де став начальником відділу головного механіка. З 2003 р. очолює механо-енергетичне управління ПАТ «Укрнафта».

З 1988 р. він брав участь у наукових дослідженнях та дослідно-конструкторських роботах.

Основні напрями його виробничої діяльності — покращення обладнання для буріння свердловин і нафтогазовидобутку, технічне переобладнання виробництва, створення високоефективної матеріальної бази нафтогазовидобувної галузі, ведення прогресивної технічної політики в галузі оснащення виробництва високопродуктивним сучасним обладнанням найвищого технічного рівня, налагодження та підтримання тісної взаємодії між нафтогазовою галуззю, розробниками та виробниками обладнання, фінансування найефективніших напрямків НД та ДКР, підвищення продуктивності і створення безпечних умов праці, комп'ютеризація механо-енергетичних служб, їх кадрове забезпечення. Євген Іванович завжди приділяв велику увагу вдосконаленню та раціоналізації технологічних процесів і обладнання, є автором більше 40 рацпропозицій та шести винаходів.

З 2012 р. перебуває на заслуженому відпочинку.

Самостійно і у співавторстві опублікував низку наукових праць, є одним із розробників Міжгалузевої комплексної науково-технічної програми організації виготовлення бурового, нафтогазопромислового, нафтопереробного устаткування та техніки для будівництва нафтогазопроводів до 2010 р., яка визначає основні напрямки і способи створення українського нафтогазового машинобудування та довготривалі перспективи оснащення галузі основними виробничими фондами й інструментом.